

2.2.16 Τοιούτων δὲ ὄντων Θηραμένης εἶπεν ἐν ἐκκλησίᾳ ὅτι εἰ βούλονται αὐτὸν πέμψαι παρὰ Λύσανδρον, εἰδὼς ἥξει Λακεδαιμονίους πότερον ἐξανδραποδίσασθαι τὴν πόλιν βουλόμενοι <u>ἀντέχουσι</u> <u>περὶ τῶν τειχῶν</u> ἢ πίστεως ἔνεκα. Πεμφθεῖς δὲ διέτριβε παρὰ Λυσάνδρῳ τρεῖς μῆνας καὶ πλείω, ἐπιτηρῶν ὁπότε Ἀθηναῖοι ἔμελλον διὰ τὸ ἐπιλελοιπέναι τὸν σῆτον ἅπαντα ὅ τι τις λέγοι ὁμολογήσειν. 2.2.17 Ἐπεὶ δὲ ἦκε τετάρτῳ μηνί, ἀπήγγειλεν ἐν ἐκκλησίᾳ ὅτι αὐτὸν Λύσανδρος τέως μὲν κατέχει, εἵτα κελεύει εἰς Λακεδαίμονα ἰέναι· οὐ γὰρ εἶναι κύριος ᾧν ἐρωτᾷτο ὑπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τοὺς ἐφόρους. Μετὰ ταῦτα ἡρέθη πρεσβευτὴς εἰς Λακεδαίμονα <u>αὐτοκράτωρ δέκατος αὐτός</u>. 2.2.18 Λύσανδρος δὲ τοῖς ἐφόροις ἔπεμψεν ἀγγελοῦντα μετ' ἄλλων Λακεδαιμονίων Ἀριστοτέλην, φυγάδα Ἀθηναῖον ὄντα, ὅτι ἀποκρίναιτο Θηραμένει ἐκείνους κυρίους εἶναι εἰρήνης καὶ πολέμου. 2.2.19 Θηραμένης δὲ καὶ οἱ ἄλλοι πρέσβεις ἐπεὶ ἦσαν ἐν Σελλασίᾳ, ἐρωτώμενοι δὲ ἐπὶ τίνι λόγῳ ἦκοιεν	2.2.16 Καὶ ἐνῶς ἡ κατάστασις ἦταν τέτοια ὁ Θηραμένης πρότεινε στὴ συνέλευση τοῦ λαοῦ ὅτι ἀν θέλουν νὰ στείλουν (αὐτόν) τὸν ἴδιο στὸν Λύσανδρο, θα επιστρέψει γνωρίζοντας τί ἀπὸ τα δυο, οἱ Λακεδαιμόνιοι <u>ἐπιμένουν</u> <u>για τὴν κατεδάφιση τῶν τειχῶν</u> ἢ ἐπειδὴ θέλουν νὰ υποδουλώσουν τὴν πόλιν, ἢ ὡς ἐγγύηση. Κι ἀφοῦ ἐστάλη ἔμενε κοντὰ στὸν Λύσανδρο τρεις μῆνες καὶ περισσότερο, καιροφυλακτώντας¹ πότε οἱ Ἀθηναῖοι σκόπευαν νὰ δεχθoύν οτιδήποτε θὰ τοὺς πρότεινε κανεὶς ἐξαιτίας τῆς ἐλλείψεως ὅλων γενικὰ τῶν τροφίμων. 2.2.17 Ὅταν λοιπὸν ἐπέστρεψε τὸν τέταρτο μῆνα, ἀνέφερε στὴ συνέλευση τοῦ λαοῦ ὅτι ὁ Λύσανδρος τὸν κρατοῦσε ὡς τότε, (ἐνῶς) ἐπειτα τὸν διέταξε νὰ πάει στὴ Λακεδαίμονα. Γιατί (τοῦ ἔλεγε) ὅτι δὲν εἶναι ἀρμόδιος (ὁ ἴδιος) για αὐτὰ που ἐρωτᾶτο ἀπὸ ἐκεῖνον², ἀλλὰ οἱ ἐφόροι. Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ ἐξελέγη ἀπεσταλμένος <u>πληρεξούσιος με ἀπεριόριστη ἐξουσία</u> στὴ Λακεδαίμονα μαζί με ἄλλους ἐννέα. 2.2.18 Καὶ ὁ Λύσανδρος ἐστειλε στοὺς ἐφόρους τὸν Ἀριστοτέλη, που ἦταν Ἀθηναῖος ἐξόριστος, μαζί με ἄλλους Λακεδαιμονίους για νὰ τοὺς ἀναφέρει ὅτι ἀπάντησε στὸν Θηραμένει ὅτι ἐκεῖνοι ἦταν ἀρμόδιοι γιὰ εἰρήνη καὶ πόλεμο. 2.2.19 Ὁ Θηραμένης λοιπὸν καὶ οἱ ἄλλοι πρέσβεις ὅταν ἐφτάσαν στὴ Σελλασία καὶ ὅταν τοὺς ρωτοῦσαν με ποιες προτάσεις εἶχαν ἐρθεῖ
--	---

¹ Εναλλακτικά: «περιμένοντας τὴν ὥρα»

² Δηλ. τὸν Θηραμένει

εἶπαν ὅτι αὐτοκράτορες περὶ εἰρήνης, μετὰ ταῦτα οἱ ἔφοροι καλεῖν ἐκέλευον αὐτούς. Επεὶ δ' ἦκον, ἐκκλησίαν ἐποίησαν, ἐν ἣ ἄντέλεγον Κορίνθιοι καὶ Θηβαῖοι μάλιστα, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι τῶν Ἑλλήνων, μὴ σπένδεσθαι Ἀθηναίοις, ἀλλ' ἐξαίρειν. 2.2.20 Λακεδαιμόνιοι δὲ <u>οὐκ</u> ἔφασαν πόλιν Ἑλληνίδα <u>ἀνδραποδιεῖν</u> μέγα ἀγαθὸν εἰργασμένην ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις γενομένοις τῇ Ἑλλάδι, ἀλλ' ἐποιοῦντο εἰρήνην ἐφ' ᾧ τὰ τε μακρὰ τεῖχη καὶ τὸν Πειραιᾶ καθελόντας καὶ τὰς ναῦς πλὴν δώδεκα παραδόντας καὶ τοὺς φυγάδας καθέντας, τὸν αὐτὸν ἐχθρὸν καὶ φίλον νομίζοντας Λακεδαιμονίοις <u>ἔπεσθαι καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν</u> ὅποι ἂν ἡγῶνται. 2.2.21 Θηραμένης δὲ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πρέσβεις ἐπανεφέρον ταῦτα εἰς τὰς Ἀθήνας. Εἰσιόντας δ' αὐτοὺς ὄχλος περιεχεῖτο πολὺς, φοβούμενοι μὴ ἄπρακτοι ἦκοιεν· οὐ γὰρ ἔτι ἐνεχώρει μέλλειν διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀπολλυμένων τῷ λιμῷ. 2.2.22 Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ἀπήγγελλον οἱ πρέσβεις	ἀπάντησαν ὅτι (εἶχαν ἐρθεῖ) ὡς πληρεξούσιοι με ἀπεριόριστη ἐξουσία γὰρ νὰ συνάψουν εἰρήνην. Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ οἱ ἔφοροι ἐδιναν ἐντολὴ νὰ τοὺς καλοῦν (στὴ Σπάρτη). Ὅταν λοιπὸν ἐφτάσαν, συγκάλεσαν συνέλευση, στὴν ὁποία οἱ Κορίνθιοι καὶ προπάντων οἱ Θηβαῖοι καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες ἀντιπρότειναν νὰ μὴ συνθηκολογήσουν με τοὺς Ἀθηναίους, ἀλλὰ νὰ (τοὺς) ἀφανίσουν. 2.2.20 Οἱ Λακεδαιμόνιοι ὁμῶς εἶπαν <u>ὅτι δε θα υποδουλώσουν</u> μὴ αὐτὴν πόλιν ἡ ὁποία ἔχει προσφέρει μεγάλες υπηρεσίες στοὺς πολὺ μεγάλους κινδύνους ποὺ ἐμφανίστηκαν στὴν Ἑλλάδα³, ἀλλὰ ἀποφάσισαν νὰ κάνουν εἰρήνην <u>ὕπὸ τὸν ὅρο νὰ ἀκολουθοῦν τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ στὴ στεριά καὶ στὴ θάλασσα</u>, ὅπου τυχόν τοὺς ὁδηγοῦν, θεωρώντας τὸν ἴδιο (με αὐτούς) ἐχθρὸ καὶ φίλο ἀφοῦ γκρεμίσουν καὶ τὰ μακρὰ τεῖχη καὶ τὸ τεῖχος τοῦ Πειραιᾶ καὶ παραδώσουν τὰ πλοῖα ἐκτός ἀπὸ δώδεκα καὶ φέρουν πίσω (στὴν πατρίδα) τοὺς ἐξόριστους. 2.2.21 Ὁ Θηραμένης λοιπὸν καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι ποὺ ἦταν μαζί τοῦ μετέφεραν στὴν Ἀθήνα τοὺς ὅρους αὐτοὺς. Καὶ ἐνῶ οἱ ἴδιοι εἰσέρχονταν τοὺς περικύκλωνε πολὺς κόσμος, ἐπειδὴ φοβούνταν μήπως εἶχαν ἐπιστρέψει ἀπρακτοί. Γιατί δε χωροῦσε πια ἄλλη ἀναβολὴ ἐξαιτίας τοῦ πλῆθους αὐτῶν ποὺ πέθαιναν ἀπὸ τὴν πείνα. 2.2.22 Τὴν ἄλλη μέρα οἱ πρέσβεις ἀνακοίνωσαν
--	---

³ Ἡ ἀναφορά εἶναι στοὺς Περσικοὺς πολέμους (490 – 479 π.Χ.)

ἐφ' οἷς οἱ Λακεδαιμόνιοι ποιοῖντο τὴν εἰρήνην· προηγόρει δὲ αὐτῶν Θηραμένης, λέγων ὥς χρὴ πείθεσθαι Λακεδαιμονίοις καὶ τὰ τείχη περιαιεῖν. Ἀντειπόντων δέ τινων αὐτῷ, πολὺ δὲ πλείονων συνεπαινεσάντων, ἔδοξε δέχεσθαι τὴν εἰρήνην. 2.2.23 Μετὰ δὲ ταῦτα Λύσανδρός τε κατέπλει εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ οἱ φυγάδες <u>κατήσαν</u> καὶ τὰ τείχη κατέσκαπτον ὑπ' αὐλητρίδων πολλῇ προθυμίᾳ, νομίζοντες ἐκείνην τὴν ἡμέραν τῇ Ἑλλάδι ἄρχειν τῆς ἐλευθερίας.	με ποιους ὁρους οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔκαναν τὴν εἰρήνην. Ο Θηραμένης λοιπὸν μιλούσε ἐξ ονόματος αὐτῶν, λέγοντας ὅτι πρέπει νὰ υπακούουν στους Λακεδαιμονίους καὶ νὰ γκρεμίζουν τὰ τείχη. Καὶ αφοῦ μερικοὶ ἔφεραν αντιρρήσεις σὲ αὐτόν, καὶ πολὺ περισσότεροὶ ἐπιδοκίμασαν, αποφασίστηκε νὰ δεχτοῦν τὴν εἰρήνην. 2.2.23 Καὶ ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ καὶ ὁ Λύσανδρος κατέπλεε στὸν Πειραιᾶ καὶ οἱ ἐξόριστοι <u>επέστρεφαν στὴν πατρίδα</u> καὶ με πολλὴ προθυμία γκρέμιζαν τὰ τείχη ἐνῶ αὐλητρίδες ἐπαιζαν τὸν αὐλό, γιατὶ εἶχαν τὴ γνώμη ὅτι ἐκείνη ἡ μέρα ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς ἐλευθερίας γιὰ τὴν Ἑλλάδα.
---	--